

Додето изъ главата ми се въртѣха тѣзи печални мисли, забелязахъ, че изъ сухата трѣва, на която лежахъ, пълзятъ нѣколко огромни мравки. Сърдцето ми затупа отъ радостъ. Скочихъ, започнахъ да следя мравкитѣ и скоро видѣхъ подъ сѣнката на дървото голѣмъ мравунякъ. Бѣхъ вече спокоенъ: за този день ще имаме храна, не ще умремъ отъ гладъ. Събрахъ, колкото можахъ. сухи листа и клончета, струпахъ ги около мравуняка и ги подпалихъ. Цѣлъ часъ подържахъ огъня, като прибавяхъ топливо. Когато огънятъ ми изгасна, разкопахъ мравуняка съ копието си. Мравкитѣ и яйцата имъ бѣха се изпекли и превърнали въ кашица, която миришеше много хубаво. Бѣлитѣ не турятъ такова нѣщо въ уста, но ние го считаме за една отъ най-вкуснитѣ храни, и азъ съ наслада събирахъ кашицата. Най-напредъ подкрепихъ силитѣ си, като си хапнахъ добре, а останалото занесохъ на родителитѣ си.

Бѣше почти съвсемъ тъмно, когато стигнахъ до колибката. Баща ми и майка ми седѣха при огъня и тихичко си приказваха. Тѣ бѣха съвсемъ отпаднали. Баща ми не бѣше намѣрилъ никаква храна и тѣ умираха отъ гладъ. Зарадваха се много, когато видѣха че имъ нсся храна и лакомо изядоха всичко, безъ да ме попитатъ дори дали съмъ ялъ. Добре че се погрижихъ по-рано за себе си. Напихме се отъ мѣтната вода на езерото и легнахме да спимъ.

На следния день ни очакваха сжщитѣ лишения, сжщитѣ страдания. Кашата отъ мравки не можеше да ни държи сито дълго време. Баща ми пакъ ме изпрати да търся храна на една страна, а той отиде на друга.

Нѣколко часа скитахъ изъ пустинята, безъ да помисля каквото и да било. Мѣстността изглеждаше още по-безплодна отъ онази, дето бѣхъ вечерята. Не